

Dr. Bársony István

(1933-2020)

**„Hatalmas úr, sziklás erősség,
te láthatatlan nagy titok.**

**Intesz, s a földi munka hőstét
dörgő szavaddal elhívod.”**

(Kosztolányi)

Amikor közlünk valaki végleg elmegy, a hiány, a véglegesség érzése vesz erőt rajtunk. Most ismét egy ilyen érzés vesz körül: **Dr. Bársony István** főorvos, kollégánk, barátunk, klinikánk örökös munkatársa 2020. december 1-jén elhunyt.

1933. január 16-án született Óriszentpéteren. Csaknem 87 esztendő adatott neki. A család, melybe érkezett jómódú, középosztályba tartozó volt, akiket a háború utáni rendszer ellenségnek tekintett, lehetetlenné tett. Az édesapa a vendéglátásban helyezkedett el, és így kerültek Szécsénybe, ahol a vasúti restit bérelték. Itt járt általános iskolába, majd gimnáziumi éveit Balassagyarmaton, a Balassi Bálint Gimnáziumban végezte. Szüleit rágalmak alapján kitelepítették, évekig küzdöttek az igazukért. Ez a meghurcoltatás később egész életére, világnézetére kihatással volt. Édesapja pályamunkásként tartotta el a családját. Vagyonukat elvették, otthonukból kitelepítették őket.

Bársony dr. életét mégis jó néhány szerencse kísérte. Ilyen volt az egyetemi felvétel is, amiben kihasználhatta apjának akkor már „munkás” voltát. Szerencsés volt abban is, hogy a kitűnő érettségi egyben egyetemi felvételt jelentett. 1952-ben kezdte orvosi tanulmányait amit 1958-ban „summa cum laude” végzett el. Bár nem ortopédiára készült, az akkori álláelosztás végül is a budapesti Ortopédiai Klinikára vitte.

Klinikánkon bejárta a szokásos utat a szakorvosi vizsgáig. A felnőtt ortopéd osztályok mellett a traumatológián is dolgozott, majd Bender professzor osztályán állapodott meg. Fokozatosan a kor valamennyi műtétjét végezte. Kitűnő manualitással rendelkezett. Bár a klinikai követelmények megkívánták a tudományos munkát, ő inkább a napi gyakorlat felé fordult. Ezt visszaigazolta a betegek ragaszkodása és szeretete.

Munkásságának erőssége volt az oktatás szeretete. Magam is élveztem ezt. Pályám elején másfél évig dolgozhattam vele. Mint sok más kollégám, tőle tanulhattam az ortopédiai műtétek alapfogásait. Precíz, pontos sebész volt. Célrátörően operált és erre szoktatta a tanítványait is. A sebészet buktatóin úgy vezette át a fiatalokat, hogy szinte fogta, vezette a kezüket.

A medikus gyakorlatokon az általános orvosoknak szükséges ismereteket igyekezett hiánytalanul átadni a hallgatóknak.

1977-ben egy ostoba döntés miatt kénytelen volt elhagyni a klinikát. A belvárosi rendelőintézet ortopédiai osztályának vezető főorvosa lett. A rendelés színvonalát egyre javította, újabb és újabb lehetőséggel gazdagította azt. Igyekezett olyan kollégákat maga köré gyűjteni, akik a legújabb ismereteket hozták. Ezt a tisztséget egészen hirtelen bekövetkezett haláláig betöltötte. Az utolsó pillanatig lelkesedéssel, a betegek iránti rá jellemző alázattal, szeretettel, optimizmussal dolgozott. Betegei imádták, mindig vidám, jó kedvű volt, humorát sohasem veszítette el. Munkáját díjakkal is jutalmazták: 2000-ben Közszolgálatért Érdemérem arany fokozatát kapta meg, és többször kapott Főigazgatói dicséretet munkahelyén. 2018-ban átvehette gyémánt diplomáját.

Nem váltogatta munkahelyeit. Szomorúan emlékezett arra, hogy a műtőt fiatalon, 43 éves korában kényszerült elhagyni. Második munkahelyén, a járó beteg rendelésen, 43 évet dolgozott. Annyira természete volt a munka, hogy néhány héttel halála előtt is arra intett, ne hagyjam el a rendszeres munkát, mert az tartja az embert fiatalon. Munkásságát a nagyobb környezete számos személyre szóló elismeréssel illette.

Családi élete nem volt zavartalan, de gyerekeinek előrehaladása mindig fő szempont volt életében. Két házasságából három leánya született, kettő az orvosi hivatást választotta. Sokszor, sok szeretettel említette leányait, unokáit.

Kapcsolata a klinikával mindvégig megmaradt. Gyakran jött közénk. Az természetes volt, hogy a közös klinikai eseményeken csaknem mindig ott volt. Amikor el kellett jönnünk a Karolina-úti épületből, Bársony dr.,- mint a klinika legidősebb tagja,- vágta fel a búcsú ünnepség tortáját.

Személyiségét a bohém vidámság jellemezte. Még a leginkább válságos helyzetekben is képes volt mosolyogni. A húsz év során, amíg a klinikán dolgozott, csak barátai voltak, ellenségei nem.

Kedves Pista, nyugodj békében.

**„...De majd, ha hamvadó szemem
nem fátyolozza bánat,
Uram, akkor csak ints nekem:
akkor megyek utánad.”
(Áprily)**

**Dr Mády Ferenc
ny. egyetemi docens**